

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2Tos/172/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3115011463
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Patrik Príbelský, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3115011463.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a členov senátu JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Dušana Krč -Šeberu v trestnej veci proti odsúdenému V. B., nar. XX.XX.XXXX v Z. nad Z., t.č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Dubnica nad Váhom, prejednal sťažnosť odsúdeného, ktorú podal proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 3Pp/118/2015-13 zo dňa 30.10.2015 a na neverejnom zasadnutí konanom dňa 02. februára 2016, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa sťažnosť odsúdeného V. B.

z a m i e t a ,

pretože nie je dôvodná.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Trenčín napadnutým uznesením sp. zn. 3Pp/118/2015 zo dňa 30.10.2015 podľa § 415 ods.1 Trestného poriadku s poukazom na § 66 ods.1, ods.2 Trestného zákona zamietol návrh odsúdeného V. B. o podmienkové prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn.: 1T/80/2011 zo dňa 18.11.2013 (po povolení obnovy konania) pre zločin vydierania podľa § 189 ods.1, ods.2 písm. b) Tr. zákona a iné, v trvaní 6 rokov.

Toto uznesenie nenadobudlo právoplatnosť, pretože proti nemu ihneď po vyhlásení podal sťažnosť odsúdený. Sťažnosť bližšie zdôvodnil tým, že uznesenie súdu prvého stupňa trpí závažným pochybením, keď sa v odôvodnení uvádza, že na verejnom zasadnutí nič neuviedol. On sa na verejnom zasadnutí pritom k veci vyjadril. Súd prvého stupňa jeho vyjadrenie nebral do úvahy. To spôsobuje nezákonnosť uznesenia. Súd prvého stupňa pochybil, keď svoje subjektívne hodnotenia a skutkové zistenia neopiera o žiadne dôkazy. On má k trestnej činnosti kritický postoj, pretože mu bol ukladaný znížený trest odňatia slobody s poukazom na § 36 písm. l) Tr. zákona. To de iure znamená, že jeho postoj k trestnej činnosti je kritický. Súd prvého stupňa pri rozhodovaní vôbec neprihliadol na to, v akom ústave uložený trest odňatia slobody vykonáva, pretože on bol preradený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Nie je mu jasné, ako je možné, že na preradenie podmienky splnil, ale na podmienkové prepustenie nie. Ani konštatovanie, že jeho správanie nebolo na požadovanej úrovni, nezohľadnilo výkon trestu ako veľmi náročný proces zmeny človeka. Poukázal tiež na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn.: III. ÚS 154/2009 i rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn.: 62/1965. Výkon trestu u neho dostatočne splnil svoj účel a výkonom trestu trpí hlavne jeho rodina. Trest ako taký nemá smerovať proti rodine odsúdeného. Vzhľadom na tieto skutočnosti navrhol, aby krajský súd zrušil uznesenie súdu prvého stupňa a aby ho podmienkovo prepustil z výkonu trestu na slobodu spolu s určením primeranej skúšobnej doby.

Krajský súd na neverejnom zasadnutí na základe podanej sťažnosti podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Zo spisového materiálu vyplýva, že Okresný súd Trenčín napadnutým unesením zamietol návrh odsúdeného na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, tak ako je vyššie uvedené.

V odôvodnení napadnutého uznesenia súd prvého stupňa uviedol, že u odsúdeného nebola splnená materiálna požiadavka na podmiennečné prepustenie v tom smere, že preukázal polepšenie a že od neho možno očakávať v budúcnosti vedenie riadneho života a to vzhľadom na záver hodnotenia, v ktorom riaditeľ ÚVTOS neodporúča podmiennečné prepustenie odsúdeného.

Podľa § 66 Tr. zákona:

(1) Súd môže odsúdeného podmiennečne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a

a) ak ide o osobu odsúdenú za prečin po výkone polovice uloženého nepodmiennečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmiennečného trestu odňatia slobody,

b) ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmiennečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmiennečného trestu odňatia slobody.

(2) Pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení súd prihliadne aj na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

Podľa § 415 Tr. poriadku:

(1) O podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody rozhoduje súd na návrh prokurátora, riaditeľa ústavu na výkon väzby alebo riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom sa trest vykonáva, záujmového združenia občanov alebo na návrh odsúdeného na verejnom zasadnutí. Ak bol návrh odsúdeného o podmiennečné prepustenie zamietnutý, môže ho odsúdený opakovať až po uplynutí jedného roka od zamietnutia okrem prípadu, že návrh bol zamietnutý len preto, že ho odsúdený podal predčasne.

(2) Ak podmiennečné prepustenie navrhne riaditeľ ústavu na výkon väzby alebo riaditeľ ústavu na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom odsúdený vykonáva trest, alebo sa k takému návrhu pripojí, môže rozhodnutie o tom, že odsúdený sa podmiennečne prepúšťa, urobiť so súhlasom prokurátora aj predseda senátu.

(3) O návrhu podľa odsekov 1 a 2 rozhodne súd najneskôr do 60 dní od jeho doručenia.

Zo spisového materiálu vyplynulo, že odsúdený začal trest (pomyselne) vykonávať dňom 19.08.2011 a jeho koniec je určený na 19.08.2017. Lehotu na podmiennečné prepustenie splnil 19.02.2015.

Správanie a vystupovanie odsúdeného počas doterajšieho výkonu trestu odňatia slobody nebolo vždy na požadovanej úrovni. Rovnako nebola na požadovanej úrovni ani pracovná disciplína. Následne sa jeho správanie stabilizovalo, nebolo však vždy bez nedostatkov. Do práce nebol zaradený zo zdravotných dôvodov. Bol 3 krát odmenený, disciplinárny trest nemá vykázaný. V rámci plnenia cieľov stanoveného programu zaobchádzania sa vyskytujú rezervy. Resocializačná prognóza je nepriaznivá z dôvodu vysokého rizika sociálneho zlyhania. Len čiastočne preukazuje splnenie podmienok na podmiennečné prepustenie a riaditeľ ústavu prepustenie neodporúča.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti krajský súd potom konštatuje, že súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom, keď na verejnom zasadnutí žiadosť odsúdeného ako nedôvodnú zamietol.

V prvom rade je potrebné skonštatovať, že odsúdený nemá automaticky na podmiennečné prepustenie nárok. Zákon ponecháva súdu plne na úvahu, či pri zohľadnení a zhodnotení všetkých skutočností návrhu vyhovie alebo nie. Samozrejme podmienkou je, aby svoje rozhodnutie racionálne a zrozumiteľne zdôvodnil. Zmyslom podmiennečného prepustenia totiž nie je to, aby za dobré chovanie, prípadne za dobrú prácu vo výkone trestu odňatia slobody bol odsúdený (páchatel) automaticky prepustený po

vykonaní stanovenej doby trestu, bez zreteľa na účel trestu. Podmienečné prepustenie je na mieste len v tom prípade, ak vzhľadom k účelu trestu a k ďalším okolnostiam, ktoré môžu mať v tomto smere význam, je odôvodnený predpoklad, že odsúdený i na slobode povedie riadny život a že neexistuje pre spoločnosť príliš veľké riziko jeho recidívy. Pozitívna prognóza budúceho chovania odsúdeného je nutným predpokladom pre rozhodnutie o podmienečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody. Táto prognóza musí vyplývať zo zhodnotenia chovania sa odsúdeného počas výkonu trestu a čiastočne i pred jeho výkonom (predchádzajúce odsúdenia). Význam má i zistenie, aké sociálne podmienky sú vytvorené pre odsúdeného po jeho prípadnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody.

V danom prípade z písomného hodnotenia i z dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa na verejnom zasadnutí vyplýva, že správanie odsúdeného sa stabilizovalo, stále sú však v jeho konaní prítomné určité rezervy. Len čiastočne preukazuje splnenie podmienok na podmienečné prepustenie a prepustenie neodporúča ani riaditeľ ústavu. Možno skonštatovať, že doterajším výkonom trestu odňatia slobody nepreukázal, že možno od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. Riziko recidívy je u odsúdeného vysoké. Je potrebné poukázať i na skutočnosť, že odsúdený bol dosiaľ 10 krát súdne trestaný a opakovane bol i vo výkone trestu odňatia slobody. V minulosti bol dokonca podmienečne prepustený a hoci sa osvedčil, opakovane sa dopustil ďalšej trestnej činnosti.

Sumarizujúc všetky uvedené skutočnosti potom naozaj nezostáva nič iné len konštatovať, že odsúdený dosiaľ nepreukázal polepšenie a nemožno od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Okresný súd preto postupoval správne, keď žiadosť odsúdeného o podmienečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zamietol pre nesplnenie materiálnej podmienky. Svoje rozhodnutie pritom náležite a fundovane zdôvodnil.

Ak odsúdený namieta, že okresný súd v napadnutom uznesení konštatoval, že sa nevyjadril, tak táto skutočnosť je zaznamenaná i v zápisnici o verejnom zasadnutí. Krajský súd nemá ako verifikovať tvrdenie odsúdeného, že sa na verejnom zasadnutí určitým spôsobom vyjadril. Táto skutočnosť však nemá na zákonnosť a správnosť napadnutého uznesenia v konečnom dôsledku žiaden vplyv, pretože okresný súd minimálne vychádzal z tvrdení odsúdeného uvedených v žiadosti o podmienečné prepustenie. Zároveň je potrebné si uvedomiť, že ak v minulosti odsúdený splnil podmienky na preradenie do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, tak to nemá za následok automaticky i splnenie podmienok na podmienečné prepustenie. Ide totiž o dva odlišné právne inštitúty. Tiež je potrebné pripomenúť, že prípadný kritický či nekritický postoj odsúdeného k spáchanej trestnej činnosti posudzuje pri vypracúvaní hodnotenia príslušný ústav autonómne a nie je viazaný priznanými priťažujúcimi či poľahčujúcimi okolnosťami skonštatovanými v odsudzujúcom rozsudku.

Ak odsúdený namieta, že výkon trestu už postihuje jeho rodinu, tak krajský súd musí uviesť, že spôsobenie ujmy je jedným z prvkov trestu ako takého. Ak trest smeruje svojimi účinkami voči odsúdenému, tak je len prirodzené, že sa väčšou či menšou mierou dotkne i jeho sociálneho okolia. Je preto len na zodpovednosti odsúdeného, ak sa časť ujmy prejaví i na jeho rodine. Krajský súd preto oprávnene dáva odsúdenému do pozornosti, že to, že má rodinu a aké následky môžu vyplynúť z jeho správania, si mal uvedomiť keď trestnú činnosť páchal. Je od odsúdeného vrcholne nezodpovedné, ak zodpovednosť za svoje konanie sa snaží takýmto spôsobom presunúť na „plecia“ štátu.

Krajský súd sa preto stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa, že odsúdený aktuálne nespĺňa podmienky na podmienečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Z vyššie uvedených dôvodov preto krajský súd sťažnosť odsúdeného nepovažoval za dôvodnú a podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. ju zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.